

Sygn. akt IV U 1033/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2017 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 29 listopada 2016 r. Nr (...)

w sprawie K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty socjalnej

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. B. prawo do renty socjalnej od dnia 01 sierpnia 2016 r. na stale.

Sygn. akt IV U 1033/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 29 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 4 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2013r. poz. 982 ze zm.), odmówił K. B. prawa do renty socjalnej wskazując, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy, co wynika z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 listopada 2016r.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła w imieniu K. B. jej matka A. B., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie renty socjalnej. Wskazano, że K. B. została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności, co sprowadza całkowitą niezdolność do pracy (odwołanie k.1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i przepisy prawa zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5 a.s.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. B., ur. (...), ma 19 lat, a w roku szkolnym 2016/2017 była uczennicą III klasy Gimnazjum Specjalnego wchodzącego w skład Zespołu Szkół (...) w I..

W dniu 29 sierpnia 2016r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wpłynął wniosek o rentę socjalną dla K. B. (wniosek k.1-2 a.r.). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 18 października 2016r. ustalił, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 18.10.2016r. k.6 a.r.). Na skutek sprzeciwu od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika, K. B. została skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 22 listopada 2016r. stwierdziła, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Komisja Lekarska rozpoznała u ubezpieczonej upośledzenie umysłowe – dolna granica lekkiego (sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.7 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej; orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 22.11.2016r. k.9 a.r.). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 29 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił K. B. prawa do renty socjalnej (decyzja z 29.11.2016r. k.10 a.r.).

Zgodnie z art. 4 ust.1 ustawy z 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (t.j. Dz. U. z 2013 poz. 982 ze zm.), renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18. roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Stosownie do treści art. 5 w/w ustawy, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie określonych w ustawie z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887), przy czym zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej K. B. prawa do renty socjalnej wymagało ustalenia, czy ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia albo później – w trakcie nauki w szkole – nie później niż przed ukończeniem 25 roku życia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych odpowiednich specjalności, tj. psychiatry i psychologa. W opinii sporządzonej na podstawie przeprowadzonego badania oraz danych z akt sprawy biegli rozpoznali u K. B. upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym. Ubezpieczona jest dotknięta defektem intelektualnym od urodzenia. Aktualnie uczy się w szkole specjalnej w I., lecz pomimo nauki w słabym stopniu opanowała umiejętność czytania i pisania, nie rozumie tekstu pisanego, właściwie nie wykonuje działań arytmetycznych, nie zna się na pieniądzu. Samodzielnie nie opuszcza posesji, w której mieszka, nie robi zakupów, nie jest w stanie załatwiać samodzielnie spraw urzędowych. W codziennym życiu wymaga pomocy i ukierunkowania. Biegli zwrócili uwagę, że badanie psychologiczne przy użyciu testu W. wykazało u niej w skali ogólnej $II=57$, co odpowiada dolnej granicy upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Natomiast opis jakościowy uzyskanych wyników wskazuje na upośledzenie umysłowe w stopniu umiarkowanym. Wynik psychometryczny badania nie może być jedynym wyznacznikiem oceny poziomu intelektualnego. W przypadku ubezpieczonej należało wziąć pod uwagę jej ogólne funkcjonowanie, a parametry te wyraźnie przemawiają za rozpoznaniem upośledzenia umysłowego w stopniu umiarkowanym. Biegli psychiatra i psycholog uznali K. B. za trwale całkowicie niezdolną do pracy, przy czym niezdolność ta powstała przed 16 rokiem życia (opinia k. 14-15 a.s.). Po analizie całości dokumentacji medycznej organ rentowy zgodził się z powyższą opinią biegłych w zakresie aktualnie całkowitej niezdolności do pracy. Uwzględniając jednak młody wiek ubezpieczonej zakwestionował orzeczenie tej niezdolności na stałe. W opinii uzupełniającej biegli psychiatra i psycholog podkreślili, że K. B. ujawnia niski poziom dojrzałości społecznej. W sferze emocjonalno-wolucjonalnej ujawnia dysfunkcje znacznie utrudniające jej nawiązywanie kontaktów z innymi osobami. Niedojrzałość społeczna ubezpieczonej przy współistniejącym deficycie funkcji poznawczych jest trwałym defektem psychicznym. Świadczy o tym brak postępu w zakresie wyżej wymienionych dysfunkcji i deficytów, pomimo nauki w szkole i oddziaływań wychowawczych. Zdaniem biegłych prognoza w tym zakresie jest niepomyślna. Ubezpieczona nigdy nie uzyska zdolności do samodzielnego myślenia zadaniowego, przewidywania skutków swego działania, wykorzystania nabytych doświadczeń, prowadzenia samodzielnego gospodarstwa domowego. Zdolności adaptacyjne K. B. z upływem lat nie poprawią się na tyle, by mogła wykonywać pracę zarobkową w warunkach chronionych (opinia uzupełniająca k. 37 a.s.).

Sąd podzielił w całości stanowisko biegłych psychiatry i psychologa zawarte w sporządzonej opinii i opinii uzupełniającej, które oceniono jako spójne, logiczne i należycie uzasadnione. Ostatecznie po sporządzeniu opinii uzupełniającej żadna ze stron nie kwestionowała w/w opinii, w tym organ rentowy nie zgłaszał do niej żadnych uwag. Wobec powyższego – za dowodem z opinii biegłych psychiatry i psychologa – Sąd uznał K. B. za trwale całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 16. roku życia.

Całokształt okoliczności sprawy pozwolił zatem ustalić, że ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania prawa do renty socjalnej, która przysługuje jej na stałe od dnia 1 sierpnia 2016r., tj. od miesiąca złożenia wniosku o to świadczenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.